

Varga István: A szlovákok történelme – szlovák szemmel

2010 februárjában közreadtam egy rövid írást „A magyarok genetikai gyökerei a szlovák genetikusok előadásában“ címmel. Ebben részleteket közöltem a szlovák genetikus professzor, V. Ferák előadásából. Az utóbbi időben az ő eredményeit is felhasználva folytatódik a nacionalista szlovák történetírás, fő területe természetesen ezúttal is a magyarokkal való rivalizálás. Nemrégem találtam egy cikket a www.prop.sk oldalon, amivel mára tele vannak a szlovák honlapok. A címe: Dejiny Slovákov – A szlovákok történelme. Ezt a cikket is lefordítottam. **Nem azzal a céllal, hogy ellenérzést keltsék a szlovákokkal szemben, hanem hogy felhívjam a magyarok figyelmét arra, hová vezet a magukat „magyarnak“ nevező hivatalos tudósok „Ázsiából származunk, nyelvünk pedig egy összelopkodott tákolmány“ - hamis dogmája.**

Azt szeretném, hogy aki elolvassa ezt az írást megnézzék, kiket idéznek a szlovákok, és hogy mit is idéznek tőlük? Ugyanis a hivatalosnak ismert magyar(?) tudósok a magyarok őseiről nem sok jót mondanak.

Ha azt állítják még a legújabb genetikai vizsgálatok eredményeinek tudatában is, hogy őseink csak Kr.u. 860-ban érkeztek a Kárpát-medencébe, de előtte elkeveredtek a világ ballasztjával, akkor nem lehet elvárni, hogy a szomszédaink mondják ki rólunk az igazat: valójában őslakosok vagyunk a Kárpát-medencében. Ha „A Magyar nyelv értelmező szótára” tele van a szomszédainktól „kölcsonzött” szóval, a többi meg ismeretlen eredetű, akkor a szomszédos népek joggal állítják, hogy ők tanították meg a magyarokat beszélni. A nyelv mára az egyedül kimutatható különbség egyes európai nemzetek között. Ha azt állítom magamról, hogy szókinccsem nagyrészt kölcsön vettem, a többről meg nem tudom hogyan került hozzám, akkor joggal zárnak ki az őslakosok nyelvének lehetséges várományosai közül. A cikk írói ezt szemrebbenés nélkül meg is teszik, mégpedig – mint már említettem, - éppen a magyar tudósokra hivatkozva.

Íme a cikk, ahogy mondani szokás, egy az egyben, „beszólások“ nélkül:

A szlovákok történelme

Az igazságot el lehet nyomni, de megsemmisíteni nem lehet. (Veritas premitur, non opprimitur.)

A genetikusok 2010 májusában egyértelműen megerősítették, hogy a szlovákok rekorderek az etnikai hosszúéletűségben és egyediségben /autentitás/.

A ma élő szlovákok 80%-a örökölte elődei génjeit, akik Közép-Európában éltek már 8 000 évvel ezelőtt, vagyis az újkőkorbán – a neolitikumban is.

A molekuláris genetika az utolsó évtizedekben szinte hihetetlen fejlődésen ment keresztül. A biogénlenyomat /genom/ megfejtése után sikerült megfejteni az emberi génlenyomatot, majd pedig a modern nemzetek génlenyomatát is.

A tudósok egyes nemzetekre alkalmazott génlenyomat-analíziseinek eredménye kétségbevonta, sőt egyes esetekben megdöntötte a történészek „örök igazságait”, ami aztán egyes országokban szinte „földrengést” okozott.

Sok mai magyar történész és politikus még mindig azt állítja, hogy a szlovák elem csak a késői középkorban telepedett le az északi-kárpátok íve mentén, és némelyik dunamenti alacsonyabban fekvő síkvidéken, „beszivárogtak” a valach kolonizáció idején. Egy lélegzetvétellel rögtön kijelentik viszont, hogy a hunok és avarok után, akik a 4. és 6. században érkeztek a Duna-medencéjébe, a 9.század első évtizedeiben megérkeztek a magyarok is, és itt vannak máig.

Például a volt magyar köztársasági elnök Göncz Árpád, amikor még funkcióban volt, az 1995-ös oxfordi előadásán azzal „szórakoztatta” politikai és tudós hallgatóságát, hogy kijelentette: „Az avarok után a magyarok jöttek be, és elsőnek telepedtek le a Kárpát-medencébe, (Duna medence) és máig itt vannak.”

Ezeket az áltudományos, minden bizonyítékot nélkülöző nézeteket a modern génanalízis tudománya teljesen kiforgatta.

Az egész azzal kezdődött, hogy 1991-ben L.L. Cavalli Sforza a stanfordi egyetem /USA/ elismert genetikai professzora közzétette mai Magyarország területén végzett tanulmányának az eredményeit.

Eszerint: „Magyarország Európában egy anomália. A nyelve ázsiai, de a lakossága európai, legnagyobbbrészt szláv. Ezek a szlávok a Kárpát-medence őslakói. A Magyar Köztársaság lakosságának abszolút többsége etnikailag nem magyar, nagyobbbrészt szláv, és folyamatosan európai. Neve magyar maradt és a nyelve ragozó /aglutináló/. A többi európaítól eltérő magyar gének nincsenek.“ (Scientific American, november 1991).

Ezek az eredmények sokkolóak.

Néhány elismert laboratórium Amerikából megismételte a széleskörű genetikai vizsgálatot Magyarország területén, és ugyanarra a sokkoló erdményre jutottak.

Ezeknek a vizsgálatoknak az eredményei is alátámasztották Cavalli-Sforza véleményét: „Csak nagy nehezen lehet kimutatni az ugor (ősmagyar) gének nyomait a mai magyar népességben“

A modern genetika laboratóriumi technológiáját nagyon sok országban rövid idő alatt elsajátították. Nem tétlenkedtek Budapesten sem, a magyar genetikusok szintén elvégezték állampolgáraik DNS vizsgálatait. **Az eredmények csalódást okoztak nekik, mert ugor (ősmagyar) mitokondrionális gének csak a mai magyar népesség kevesebb mint 5%-ában mutathatók ki.**

A magyar genetikusok eredményei is bizonyították Cavalli – Forza másik állítását, hogy a **Magyar Köztársaság mai népességének abszolút többsége nem magyar etnikumú, hanem túlnyomórészt szláv.**

A magyar genetikusok szerint is a mai Magyarország lakosainak legalább 50%-ának szláv génjei vannak. A többi valach (román), germán és egyéb. A genetikai vizsgálatok alapján alakult ki az a nézet, miszerint „A mai magyarok Magyarországon /nagy részt/ egyáltalán nem magyarok.

A mai magyarok csupán 5% -ának vannak ugor (ősmagyar) génjei. (Sapientisat!)

A szlovák genetikusok sem tétlenkedtek.

A 21.század első évtizedében doc. V. Ferák megvizsgálta a szlovákok génkészletét és több mint figyelemre méltó eredményekhez jutott.

Kimutatta, hogy a szlovákok 80%-a olyan elődök génjeit örökölte, akik Közép-Európában éltek már 6000 évvel Krisztus előtt, vagyis az újkőkorban.

Ez viszont azt jelenti, hogy a Kárpátok északi karéján és a dunamenti síkságon éltünk (az őseink) már 8000 évvel ezelőtt.

Ez az etnikai hosszúéletűség a szlovákokból rekordórt csinál az etnikai egyediség terén.

A szlovákiai tanulmányok összehasonlítása más európai országokéval megmutatta, hogy a szlovák etnikai hosszúéletűségéhez hasonló csak a Welszieknek van. A welszi kutatások kimutatták, hogy a mai welsziek 70%-a örökölte olyan ősök génjeit, akik már 4000 évvel ezelőtt Welszben éltek.

A magyar történészek, politikusok, nyelvészek és más tanult emberek már évszázadok óta tudják, hogy „a magyarok emberemlékezet óta a legkevertebb nemzete Európának, s talán a világnak is“.

Például Vámbéry Ármin már a 19.század végén leírja, hogy „a magyarok Európa legkevertebb nemzete.“

A 20. század egyik legnagyobb magyar gondolkodója Štefan Bibó (Bibó István) írta a következő kijelentést, hogy „a magyarok keveredtek a világ mindenféle söpředékével. /ballaszt/.

A mai magyar történészek egész csoportja (Szűcs J., Bogyay T., Silági D., Lendvai P., Glatz F., Kontler L. és még több tízes csoport) bizonyítja a munkájában, hogy az ugorok (a magyarok elődei) keveredése már évszázadokkal azelőtt megkezdődött, mielőtt még a Duna-medencébe telepedtek volna. Az idézett történészek szerint már az „óugor törzsek a nemzetek keverékei voltak“ és „etnikailag heterogén csoport, egy kevert és egyre keveredő nemzet volt.“

A modern genetika megerősíti, hogy a német-magyar történésznek Denis Siláginak igaza van, mert már egy fél évszázada megírta, hogy „a magyar nemzeti vonásokat nem lehet levezetni az eurázsiai elődök faji-biológiai tulajdonságaiból, de figyelemre méltó az a valóság, hogy létezik egy nagyobb tipikus magyar csoport, akiknek az elődei szlávok, germánok, románok és zsidók, de semmi esetre sem a keleti sztyeppék lovasai“.

Még meggyőzőbben és markánsabban ír erről az elismert magyar történész L. Kontler (Kontler László): „A magyarok antropológiai és kulturális szempontból nagyon kevert fenomént képeznek. Így tiszta ugor (magyar) törzs soha nem létezett. Ezért a magyar nemzet folytonosságának megállapítására egyedüli kritérium a nyelv. A magyarság kezdete egy olyan társadalom történelme, amelynek genetikai összetétele és kultúrája változó, de néhány ezer évig olyan nyelven beszélt, amelyikből kialakult a mai magyar nyelv.“

Röviden és okosan definiálja a magyar nép keletkezését F.Glatz 60 tagú történész csoportjával a nagy terjedelmű – A magyarok krónikájában: „A magyarok elődeinek történelméről Krisztus után 600-ig csak bizonyos valószínűséggel beszélhetünk, ezt is a nyelvtudomány, a régiségek és a botanikai-földrajzi elnevezések alapján. Csak annyi biztos, hogy a magyar nép több genetikailag eltérő csoportból alakult ki, akiknek a közös nyelve a magyar lett.“

A mai napig nincs megbízhatóan megmagyarázva, milyen módon került ebbe a genetikailag és nyelvileg kevert népcsoportba az elmaradott ugor (magyar) nyelv, és a „magyar“ név, ha tudjuk, hogy a hét ugor törzsből csak kettőnek (Megyer, Nyék) volt ugor neve, a további ötnek az elnevezése turk /türk/.

A német-magyar történész Thomas von Bogyay szerint „az antropológiai és archeológiai leletek azt bizonyítják, hogy a magyar nemzeti individuum a dél-orosz sztyeppék olvasztó kemencéjében keletkezett. „Az orosz sztyeppékről származik a magyarok úgynevezett „születési anyakönyvi kivonata“. Az első

írott bejegyzésről van szó, ahol a magyar (és más) történészek szerint is először említődnek az ugrok.

Ez egy bizánci hír i.u. 839-ből, ahol az ugrok (magyarok) onogor (görögül ongroi). Ezért sok történész ajánlja, hogy az i.u. 839 év legyen az ugrok (magyarok) megjelenésének éve a történelemben.

Majdnem minden, amit az i.u. 839 előttről a magyarok elődeiről tudunk, csak találgatás. Mindamellett a látszólag indokolt eseményeket is kétkedéssel kell fogadni.

Az ugorok (magyarok) intenzív keveredése folytatódott a Duna-medencében való letelepedésük után is. Osztrák – magyar politológus és történész P. Lendvai figyelmeztet: a magyar romantikusan festett történelmi leírás ellenére, figyelembe kell venni, hogy annak idején a Duna-medencébe való bejövetelkor az ugor törzsek csoportja minden lehetett, csak nem egységes /homogén/ egész, végeredményben tényleg nemzetek keverékei voltak.

Feltételezik, hogy sok évszázaddal az időszámítás előtt és néhány évszázaddal utána az ugor törzsekre nagy civilizációs hatással voltak az iráni eredetű szomszédai. Ezt bizonyítja az a sok szó, amelyet az ugorok átvettek az irániaktól, hogy az irániak tanították az ugrokat (magyarok elődeit) a termelő gazdaság alapjaira. Az ugorok sok legendát, mítoszt átvettek az irániaktól, a legkedveltebb a csodaszarvasról szól. Az évszázadok folyamán intenzív keveredés volt az irániak és az ugrok között.

A magyar történészek kiemelik az irániaknak az ugorokra tett nagy kultúr és civilizációs hatását, hangsúlyozzák, hogy az ugorok nagyon sok szót vettek át az irániaktól, amelyek nagyban gazdagították a szegényes szóincsüket. A hozzáférhető magyar irodalomban nincs megemlékezés az ugorok pozitív hatásáról az irániakra. A fent említettekből következik, hogy az irániak nem lehettek a ballasztok.

Még nagyobb kultúr és civilizációs hatással voltak az ugorokra az ótörök törzsek. Valamikor a i.u. 6. században az alsó-Don vidékén találkoztak az onogor turkokkal /törökök/. Az onogurok uralmuk alá hajtották az egész ugorságot (magyarságot) és a 7. században az ugorok és onogurok a kazár kaganátus fennhatósága alá kerültek (a törökök szintén). A kazár uralom alól az ugorok csak 830-ban szabadultak.

Az ugorok 300 éves élete a turk uralom alatt a magyarokra nagyon sokoldalú és hatalmas civilizációs hatással volt. Azt lehet mondani, hogy a török etnikumok erősen civilizálták az ugrokat az élet minden területén. Az ugorok a turkoktól megtanulták a földművelés alapjait, a kertészkedést, és sok szakmát. Átvették

a turkoktól a politikai rendszert, a katonai alakulatok igazgatását és a harci taktikát. Szintén átvették a török öltözködési szokások némelyikét és a fém csatok használatát. A turkok hatására lettek a jogi és vallási hagyományok a magyarok számára értelmesebbek. Az ugor nyelv (ómagyar) bővült több mint 300 ótörök szóval.

Abban az időben az ugorok szókinccse nagyon szegény volt – nem volt több 1000 szónál, ez azt jelenti, hogy az átvett 300 ótörök szó 30%-kal növelte az ugorok szókinccsét.

Talán kazár szokás és törvény szerint az ugor törzsfőnökök kimelték (pajzsra emelték) maguk fölé Árpádot, /kormányzásra/, hűséget esküdtek neki és az esküt „vérrel pecsételték“. A magyar történészek azt állítják, ezzel letették az „alkotmány“ alapjait. Az elismert történészek ebből csak viccet csinálnak.

Több történész megengedi, hogy sem az Árpádok, sem a későbbi magyar királyok nem voltak etnikailag ugorok, hanem etnikai törökök.

Mély, kitörölhetetlen nyomot hagytak az ómagyar etnikumban a turk onogurok. A turk onogurok sztyeppe-i vándor nomád etnikum volt, akik a 6. és 7. században „alattvalóvá tették az egész magyarságot“.

A bizánci krónikások és történészek alighanem az ugorokat (ómagyarokat) turkoknak tartották, így a bizánci, keleti és régi európai forrásokban az ugorok legtöbbször törököknek és onoguroknak vannak nevezve. Európában az ómagyarokra vonatkozóan az onogur elnevezés gyökerezett meg, görögül ez ongroi.

A görög ongroinak különböző változatai /deriváltjai/ keletkeztek: latin változat hungarus, hungari, hungaria; francia változatok: hongrois, hongrie, angol változatok: hungarian, hungary, német változatok: ungar, ungarn, orosz változatok: venger, vengria, stb.

Bibó István nem gondolhatott a turk etnikumra amikor azt írta „a magyarok a világ mindenféle söpredékével /ballasztjával/ keveredtek.“ Mert ahogy a leírtakból látni ezek voltak a tanítóik, a civilizátoraik és ők voltak a megnevezésük teremtoi.

Még nagyobb civilizációs hatása volt az ómagyarokra a szlávoknak.

A molekuláris genetika az utolsó évtizedekben megkérdőjelezhetetlenül kimutatta, hogy a ma Magyarországon élő népesség csupán 5% - a örökölte az ugor (ómagyar) géneket, de 50%-nak szláv génei vannak, a maradéknak pedig valach-román, germán és más.

Ezek az eredmények arról tanúskodnak, hogy a szlávoknak nagy hatásuk volt az ugorokra (a magyarok elődeire). A régebbi, de az újabb elismert magyar történészek is azon a véleményen vannak, hogy az ugorok már a dél-orosz sztyeppéken találkoztak a keleti szlávokkal a 7-9. századig. A véleményüket annak a ténynek az alapján alakították ki, hogy az ugorok a szlávoktól nagyon sok ószláv szót vettek át már a Duna-medencébe érkezésük előtt.

Más példákon kívül gyakran adják meg a kríž – kereszt szót, amelyiket az ugorok bizonyítottan a Duna-medencébe érkezésük előtt vettek át. Feltételeződik az ugorok és a keleti szlávok intenzív keveredése is. Az ugorok és a keleti szlávok kapcsolatairól az irodalomban nagyon kevés a bizonyíthatóan helytálló adat, ezért ezeket fenntartásokkal kell kezelni. Csak annyi a biztos, hogy az ugorok átvettek a keleti szlávoktól nagyobb mennyiségű ószláv kifejezést, és történt kölcsönös keveredés is.

Jóval hitelesebb /hihetőbb/ információk vannak a szlávok és az ugorok kapcsolatáról 896 után, amikor az ómagyarok elfutva a besenyők és bolgárok elől, bejöttek a Duna – medencébe. A régebbi időkkel ellentétben, az összes elismert magyar történész megegyezik abban, hogy az átkelés a Kárpátokon és a megtelepedés a Duna-medencében nem a legelők keresése, nem is a lakosság növekedése, sem a zsákmányszerzés, sem a kitalált bolondságok miatt, (az „Attilai örökség“-ről és a további mesék az iskolások részére,) hanem a félelem okán a besenyőktől és a bolgároktól, amelyek gyűlölték az ugorokat. (A besenyők esetében nem is tudjuk, miért.)

A bolgároktól elszenvedett vereség és a besenyőktől lerombolt és kigyilkolt Etelközi ugor vándortelepek (települések) hatása készítette a legyengült ugor (ómagyar) csapatokat, hogy gyorsan rohanva hagyják el Etelközt és induljanak nyugatra, védett helyet keresni. Az átkelés a Kárpátokon nagyon drámai körülmények között történt, az ugorok elvesztették családjuk nagy részét és a legfontosabb vagyonukat – marhacsordáikat és lovaikat.

F. Salamon, a nevezetes magyar történész írja az ugorok Kárpátokon keresztüli átkeléséről: Keresztül ment a Kárpátokon „családok nélkül, egy harcosokból álló ugor lovasezred szláv feleségekkel és anyákkal.“

Ki kell hangsúlyozni, hogy megbízható aprólékos tények az ugorok bejövételéről és letelepedéséről a Duna-medencében, ugyanúgy mint az itt élő többségében szláv lakosságról nincsenek, vagy kevésbé ismertek.

„Mindenesetre leszögezhetjük, hogy az ugorok letelepedése után egy hosszú békés időszak következett az ugorok és szlávok együttélésében. Ez azt is jelenti, hogy a szlávoknak köszönhetően, meg az ugorok rablóhadjárataiból (úgynevezett kalandozások) hozott foglyok által a Duna-medence lakosainak,

kulturális és tudományos színvonala megközelítette az európaiat” ezt írják a magyar történészek: Bertényi és Gyapay „Magyarország rövid története“ című művükben.

Tehát a mai elismert magyar történészek beismerik, hogy az ugorország (magyarság) főleg a szlávoknak köszönhetően, aránylag rövid idő alatt európai nemzeté vált.

Kétségszű tény, hogy a 9-11. században (és több századdal azelőtt) a Duna-medencében megtelepedett szláv földművesek, kézművesek és üzletesek összehasonlíthatatlanul magasabb kulturális szinten voltak, mint a nomád ugor (ómagyar) betelepültek. /Ha sértőn akarom fordítani, akkor jöttek. A frdító./

A szloveneknek (a szlovákok elődei) már abban az időben volt néhány évszázados saját politikai és katonai szervezete, volt saját papi szervezete saját egyházi /liturgikus/ nyelvvel és gazdag szókinccsel a beszélt és irodalmi nyelvben. (**7000-8000 szó**). Az ómagyaroknak ebben az időben lényegesen szegényesebb szókinccse volt (talán csak **1000-1300 szó**) és mint vándorlók még csak nem is álmodtak semmilyen politikai szervezetről, vagy irodalomról.

Ezeket a tényeket az elismert magyar történészek nagyon jól ismerik. Ennek ellenére sok magyar történész és gondolkodó még ma is mítoszokat és legendákat gyárt, amelyekből aztán levezetik a magyarok irányítási jogát a Duna-medencére és a jogot /Uhorsko/-Nagy-Magyarország a „nemzetek börtöne” megújítására, amit ők „ezeréves Magyarországnak“ neveznek.

A nemrégmúlttól különbözve a mai magyar történészek elismerik, hogy az ugorok bejövetelekor a Duna-medence nem volt lakatlan puszták, hanem itt szlávok éltek. Itt szláv települések voltak.

A magyar történészek is nagyon jól tudják, hogy az időbeli letelepedés szempontjából és az egyes nemzetek őslakosi voltának megállapítása szempontjából döntőek a földrajzi elnevezések /toponimek/, vagyis az elnevezések eredetének nyelve. A modern nyelvtudósoknak ismert, hogy egy etnikum /népesség/, aki először letelepedik egy nagyobb területre, a tájékozódás érdekében már az első generáció alatt elnevezi a fő tájékozódási pontokat: tavakat, folyókat, hegységeket, hegycsúcsokat, dombokat, kiemelkedéseket, településeket. Ha az őslakosok elhagyják az adott területet, vagy az etnikum kihal, a jövevények átveszik az elnevezéseket az előbbiektől és átalakítják a saját nyelvük szerint.

A minősített etimológus gyorsan kinyomozza a legöregebb földrajzi elnevezések hangzását, a megfontolt, tárgyilagos történésznek az elnevezések számossága

meggyőző bizonyíték, ezt a legrégebb őslakosok által teljes terjedelemben belakott területre vetítve meg lehet állapítani, hogy az őslakosok melyik etnikumhoz tartoztak. Az egyes területek földrajzi elnevezései biztonságosan és pontosan meghatározzák az őslakosok hovatartozását és megmutatják az évszázadok alatti változásokat is.

A földrajzi elnevezések kutatásának voltak úttörői Nagy-Magyarországon, már a 19. században. Magyar történészek és nyelvtudósok, akik az eredményeiket közzölték a hazai és külföldi irodalomban. A 19.században Volf Gy.; Csánki D.; Ortvy T.; Pesty F. stb. A 20. században nagyon érdemleges munkát végzett ebben az irányban főleg Moór E., Melich J. és Kniezsa J.

A felsorolt szerzők a munkáikban visszavonhatatlanul bebizonyították, hogy

az eredeti helynevek egész Nagy-Magyarország területén, beleértve a mai Magyarország területét is, szlávok, de főleg szlovákok.

A Duna–medence egész területe tele van földrajzi nevekkel, falvak, települések, városok, patakok, folyók, tavak, hegységek, hegycsúcsok, dombok stb. elnevezéseivel, amelyek a magyar alakú elnevezés rekonstrukciója után szláv jelleget kapnak, főleg ószlovákokot.

Ez megkérdőjelezhetetlenül bizonyítja a Duna-medence szlávok/szlovákok általi betelepítését már évszázadokkal az ugor (ómagyar) törzsek előtt.

A eredeti cikk: <http://prop.sk/dejiny-slovakov.html>

Fordította: Varga István, 2010 augusztus 15-én

Fordítói megjegyzés:

A cikk elolvasása után felmerül a kérdés, lehet-e a szlovák oldallal érdemben vitába szállni, ha a hivatalos „magyarnak“ nevezett tudósok kb. ugyanazon a véleményen vannak, mint ők? Legelőször ezeknek kellene megmagyarázni, hogy a magyar történelem, őstörténelem, magyar nyelv kutatásban is elérkezett az idő, amikor már nem lehet azt állítani, hogy a Föld lapos. Be kellene végre ismerni hogy gömbölyű, és ezen felül még kering is a Nap körül.

A Magyar őstörténet kommentárja:

A szlovákok ősei túlnyomórészt valóban itt éltek már 7-8000 esztendővel ezelőtt is, méghozzá a magyarok őseivel együtt. A génjeink egyértelműen ezt mutatják; az alábbi képen pirossal, sárgával és kékkel jelölt haplotípusokat a genetikusok valóban Európa legrégebbi jelzőinek tartják. Az is teljesen nyilvánvaló, hogy ha a szlovákok ezek alapján őslakosok a Kárpát-medencében, akkor a magyarok is azok.

(ld. www.eupedia.com)

Rendkívül szomorú, hogy az elfogultság ennyire vakká teheti az embert. Jól látható, hogy a magyar és a szlovák Y-kromoszómás genetikai jellemzők gyakorlatilag megegyeznek, a magyarok tehát semmivel sem „kevertebbek”, mint mondjuk a szlovákok. Mégis mindebből a két népre vonatkozóan ennyire eltérő következtetéseket levonni, a két népnek ennyire eltérő múltat kreálni, - mint ahogy a szlovák cikk írói teszik, - egészen elképesztő mutatvány. De igaza van Varga Istvánnak, először a saját portánk előtt kellene sepregetni. Méghozzá mielőbb!

Tóth Imre